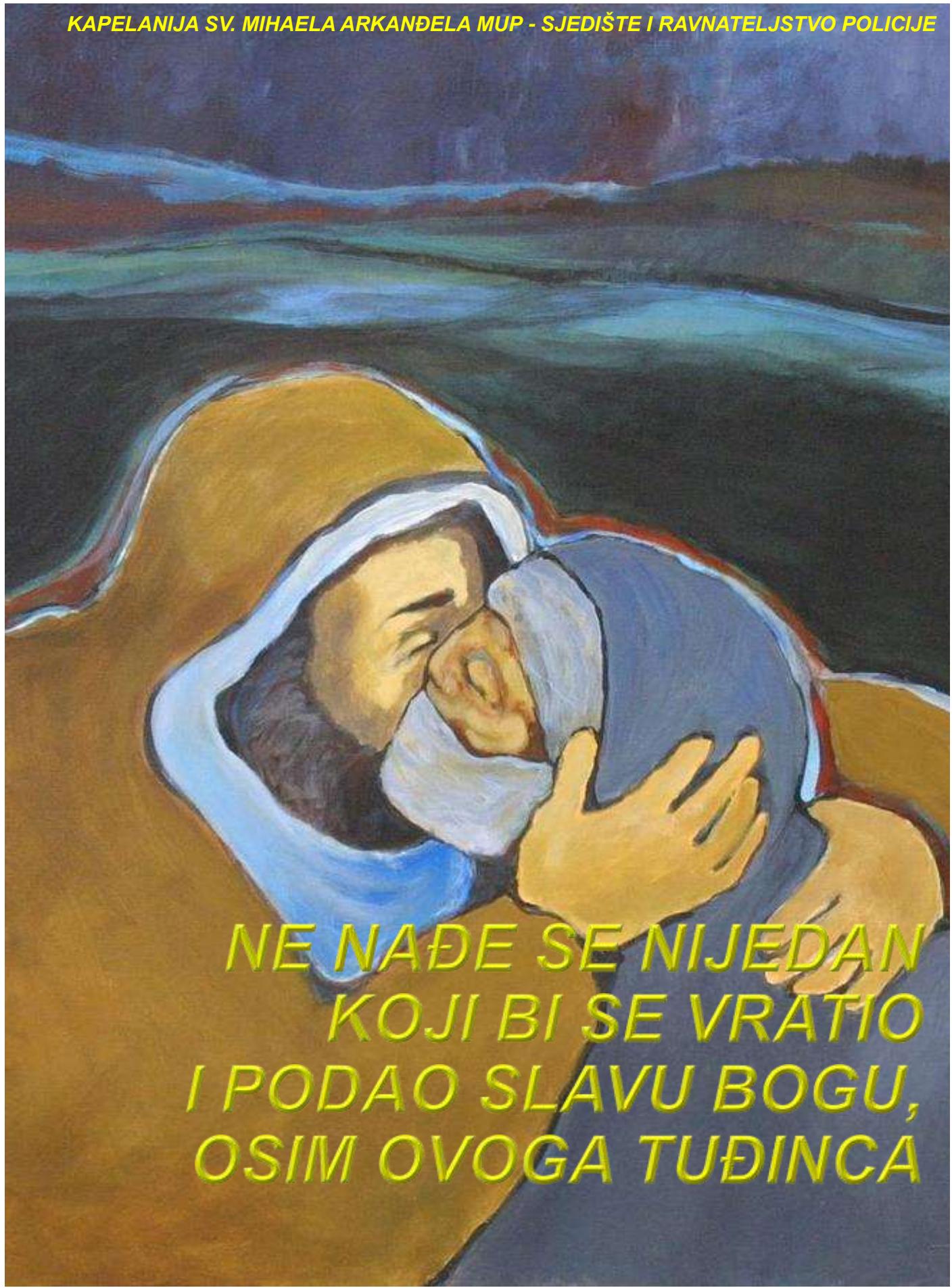

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

**NE NAĐE SE NIJEDAN
KOJI BI SE VRATIO
I PODAO SLAVU BOGU,
OSIM OVOGA TUĐINCA**

mihael

40/2019.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XIV. (2019.), broj 40(419)
Dvadeset i osma nedjelja kroz godinu

13. listopada 2019.

Kontakt:

Vič. Željko Rakošec, policijski kapelan
tel.: 22 712, 84 048;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Ann Lukesh Jesus Heals The Leper,
<https://fineartamerica.com>

LISTOPAD

DVADESET I OSMA NEDJELJA KROZ GODINU;	
Ned.	13. Eduard, Edo; Hugolin, Hugo
Pon.	14. Kalist; Ljeposlav; Divna
Uto.	15. Terezija Avilska; Rezika; Valter
Sri.	16. Hedviga; Marija Margareta Alacoque
Čet.	17. Ignacije Antiohijski; Vatroslav
Pet.	18. Luka evanđelist.; Lukša; Svjetlovid
Sub.	19. Pavao od Križa; Ivan Breb. i Izak

MEDITACIJA

Prepoznavanje Boga

3

SLUŽBA RIJEČI -

UVOD U ČITANJA

Put spasenja

4

ČITANJA

Ne nađe se nijedan koji bi se vratio i podao slavu Bogu, osim ovoga tuđinka

6

HOMILIJA

Nužna odluka

8

KATEHEZA

Moja vjera

10

Mali vjeronomučni leksikon

13

Hrvatska marijanska svetišta

Gospa od Velog Sela - otok Vis

14

NAŠI POKOJNI

PRIČA

Vjera i nevjera

16

18

Prepoznavanje Boga

Evandeoski odlomak počinje opisom Isusova puta prema Jeruzalemu. To je put prema njegovoj smrti, ali i uskrsnuću i spasenju.

Događaj ozdravljenja gubavaca smješten je u taj kontekst, kontekst spasenja

Samo izlječenje opisano je jednostavno, kao da je usputno. Isus se ne susreće s bolesnima, ne izgovara riječi kojima ih ozdravlja. Upućuje ih svećenicima koji su prema Mojsijevu zakonu ovlašteni proglašiti nekoga gubavim ili zdravim. Nisu opisani osjećaji ozdravljenika u trenutku očišćenja. Nastavili su put, otišli su po 'potvrdu' da su zdravi.

Vrhunac događaja je nakon ozdravljenja. Samarijanac, za Židove nevjernik, vraća se Isusu i zahvaljuje. Bez obzira što je mogao produžiti doma u Samariju, zlobnici bi možda rekli: „Ništa posebno, njemu i ne treba 'potvrda' židovskih svećenika“.

Premda je bitno što je ozdravljenik stranac i nevjernik i da mu Isus daje priliku, bitno je uočiti da je njegova zahvalnost znak vjere, da ga je čudo potaknulo na promjenu, da njegovo unutarnje ozdravljenje nadmašuje njegovo tjelesno ozdravljenje, da je čudo znak po kojem u Isusu prepoznaje Boga i zato pred njega pada ničice.

Današnji čovjek često je stranac sebi i Bogu. Bog mu ipak svakodnevno u nekom obliku šalje čuda - znakove, pozive na obraćenje, prepoznavanje i susret s Bogom.

V. B.

Hvala

Učiteljica je u prvom razredu osnovne škole rekla đacima da nacrtaju nešto za što bi željeli Bogu zahvaliti. Mislila je da djeca iz siromašne gradske četvrti neće imati velik izbor, te je očekivala crteže kolača i stolova punih raznih jela. Jedan crtež ju je iznenadio. Toni je svojim dječjim potezima nacrtao ruku. No čija je bila ta ruka?

U razredu su se svi divili neobičnom crtežu. Jedan je dječak rekao daje to Božja ruka koja nam daje kruh svagdašnji. Drugi je rekao daje to ruka seljaka koji uzbija kokice i sadi prženi krumpir. Dok su ostali marljivo prionuli poslu, učiteljica se približi Tonijevoj klupi i upita ga čiju ono ruku bijaše nacrtao.

- *To je tvoja ruka, učiteljice*, prošaptao je dječak.

Sjetila se kako je svake večeri Tonija, koji je bio najmanji, uzimala za ruku i odvodila do izlaza. Činila je to i s drugom djecom, ali Toniju je to puno značilo.

Put spasenja

Epizoda o ozdravljenju Naamana Sirca obuhvaća čitavo peto poglavlje Druge knjige o kraljevima (5,1-27), a današnje prvo čitanje donosi samo odlomak u kojem se Naaman Sirac na riječ proroka Elizeja okupao sedam puta u rijeci Jordanu i očistio se od gube od koje je bolovao. Ono što se ističe u ovom odlomku u skladu s ostalim čitanjima današnje nedjelje jest Naamanova zahvalnost. Ta zahvalnost utoliko je znakovitija jer je riječ o strancu koji nije samo ozdravio u svome tijelu nego se na koncu obratio i priznao Jahvu kao jedinoga pravoga Boga.

U znak zahvalnosti Bogu, Naaman je htio dati dar njegovu proroku Elizeju. No, Elizej ne prima dara potvrđujući tako autentičnost svoga proročkog poslanja. On je pomogao Naamanu jer time služi Bogu, a ne zato da bi se materijalno okoristio bogatstvom toga vojskovođe aramskoga kralja.

Naš odlomak završava Naamanovom molbom Elizeju neka mu dopusti da na dvije mazge poneše svojoj kući zemlje kako bi na njoj prinosio žrtve pravomu Bogu.

Pavlovi poticaji Timoteju imaju u središtu privrženost osobi Isusa Krista. Da bismo bolje razumjeli sliku koju Pavao pri tome koristi potrebno je spomenuti jednu rečenicu koja se nalazi u pasusu koji prethodi odlomku našega čitanja. Ta rečenica glasi „S njima se (vjernim ljudima) zlopati kao dobar vojnik Krista Isusa.“ Naime, kod nekih starih naroda bio je običaj da vojnici koji su bili najprivrženiji kralju zajedno s njime umiru, i tako svoju ljubav pokažu u potpunom dijeljenju kraljeve sudbine.

Ovdje se pak dogodilo nešto još više. Svojom mukom i smrću najprije je Isus u potpunosti ušao u najteže elemente ljudske sudbine, a svojim uskrsnućem darovao čovjeku dioništvo u vječnom životu. U to uvjeren Pavao radosno podnosi okove radi Krista, i vidi u tome svoj doprinos u postizavanju spasenja svih ljudi. Odlomak završava hvalospjevom u kojem se povrh svega ističe Kristova bezuvjetna vjernost koja je temelj pouzdanja svima koji u njega vjeruju. Tko umre zajedno s Kristom, zajedno će s njime i živjeti.

Evandelistu Luki poznati su židovski propisi o obrednoj čistoći, pa zna da gubavci nisu mogli boraviti u nekom naseljenom mjestu. Stoga i susreću Isusa izvan naselja, a i zaustavljaju se „podaleko“, jer im je bilo zabranjeno imati bilo kakve kontakte s ostalim ljudima, te su svakoga morali već izdaleka upozoriti na svoju bolest. Bili su sasvim isključeni iz društva. Obraćaju se Isusu kao učitelju, a on ih šalje da se pokažu svećenicima. Prema odredbama Levitskoga zakona čovjek koji bi se izlijeo od gube, morao je potražiti svećenika, te je putem dugog procesa ispitivanja i prinošenja žrtava u Hramu imao biti proglašen obredno čistim. Gubavci su otišli prema Isusovu naputku i putem bili očišćeni, a samo se jedan vratio zahvaliti, slaveći Boga. Evanđelist dopušta svojim čitateljima da sada steknu pozitivan stav prema ovom ozdravljenom gubavcu, a tek im nakon toga pojašnjava daje taj bivši gubavac bio Samarijanac, čime postiže naročiti učinak za kršćane koji su bili pripadnici židovskoga naroda i imali negativan stav prema Samarijancima. S druge strane, ostala su devetorica bili Židovi i nisu našli za shodno vratiti se i zahvaliti Isusu. Premda su sva desetorica izlijeli od gube, samo ovom Samarijancu Isus kaže: „Ustani! Idi! Tvoja te vjera spasila!“. Tek time ovaj čovjek dobiva odgovor na onu prvotnu molbu: „Isuse, Učitelju, smiluj nam se!“.

Isusovo smilovanje ne poznaje ograničenja ili zatvaranje unutar židovske ili bilo koje druge nacije. Njegovo smilovanje namijenjeno je svakome tko vjeruje i u toj svojoj vjeri gradi osobni odnos s Isusom.

Služba riječi 273/13;261/10

Hvala

Najteža riječ
nije

Popocatepetl
meksička planina.

Nije ni gvatemalski grad
Chichicastenango,
a ni

Quagadougou
u Burkini Fasso.

Ta mnogima najteža
opet nije najteža riječ ...
Najteža riječ ...

Josef Reding, *Ach i Krachtxte*, Engelbertverlag

Prvo čitanje:
2Kr 5, 14-17

Naaman se vrati čovjeku Božjem i prizna Gospodina.

Čitanje Druge knjige o Kraljevima

Uone dane: Naaman Sirac siđe i opra se sedam puta u Jordanu, prema riječi Elizeja, čovjeka Božjega; i tijelo mu posta opet kao u malog djeteta – očistio se od svoje gube!

Vrati se on Elizeju sa svom svojom pratnjom, uđe, stade pred nj i reče mu: „Evo, sad znam da nema Boga na svoj zemlji osim u Izraelu. Zato te molim, primi dar od svoga sluge.“ Ali on odgovori: „Živoga mi Gospodina, komu služim, ne primam.“ Naaman navaljivaše da primi, ali on ne htjede. Tada Naaman reče: „Dobro, kad nećeš. Ali barem dopusti da meni, tvome sluzi, dadu ove zemlje koliko mogu ponijeti dvije mazge. Jer sluga tvoj neće više prinositi pomirnica ni klanica drugim bogovima nego samo Gospodinu.“

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam
Ps 98, 1-4

Pred poganima Gospodin obznani spasenje svoje.

Pjevajte Gospodinu pjesmu novu
jer učini djela čudesna.
Pobjedu mu pribavi desnica njegova
i sveta mišica njegova.

Gospodin obznani spasenje svoje,
pred poganima pravednost objavi.
Spomenu se dobrote i vjernosti
prema domu Izraelovu.

Svi krajevi svijeta vidješe
spasenje Boga našega.
Sva zemljo, poklikni Gospodinu,
raduj se, kliči i pjevaj!

Drugo čitanje

2Tim 2, 8-13

Ako ustrajemo, s njime ćemo kraljevati.

Čitanje Druge poslanice sv. Pavla apostola Timoteju

Predragi:

Spominji se Isusa Krista, uskrsla od mrtvih, od potomstva Davidova – po mojoj evanđelju. Za nj se ja zlopatim sve do okova, kao zločinac. Ali riječ Božja nije okovana! Stoga sve podnosim radi izabranih, da i oni postignu spasenje, spasenje u Kristu Isusu, zajedno s vječnom slavom.

Vjerodostojna je riječ: Ako s njime umrijesmo, s njime ćemo i živjeti. Ako ustrajemo, s njime ćemo i kraljevati. Ako ga zaniječemo, i on će zanjekati nas. Ako ne budemo vjerni, on vjeran ostaje. Ta ne može sebe zanjekati!

Riječ Gospodnja

Evangelije

Lk 17, 11-19

Ne nađe se nijedan koji bi se vratio i podao slavu Bogu, osim ovoga tuđinca.

Čitanje svetog Evangelija po Luki

Dok je Isus putovao u Jeruzalem, prolazio je između Samarije i Galileje. Kad je ulazio u neko selo, eto mu u susret deset gubavaca. Zaustave se podaleko i zavape:

- Isuse, Učitelju, smiluj nam se!

Kad ih Isus ugleda, reče im:

- Idite, pokažite se svećenicima!

I dok su išli, očistiše se. Jedan od njih, vidjevši da je ozdravio, vrati se slaveći Boga u sav glas. Baci se ničice k Isusovim nogama zahvaljujući mu. A to bijaše neki Samarijanac.

Nato Isus primijeti:

- Zar se ne očistiše desetorica? A gdje su ona devetorica? Ne nađe li se nijedan koji bi se vratio i podao slavu Bogu, osim ovoga tuđinca?

A njemu reče:

- Ustan! Idi! Tvoja te vjera spasila!

Riječ Gospodnja

Nužna odluka

Biblijska čitanja nam svjedoče istinu da je Bogu stalo do svakoga čovjeka bez obzira kojem prostoru i vremenu pripadao ili koje narodnosti i vjere bio. Bog želi da se svaki čovjek spasi. Svaki od nas bi ponajprije trebao sebi posvijestiti istinu da Bog želi i moje spasenje, a onda bi trebao prijeći na sljedeći korak. Pomoći drugim ljudima da postanu dionici spasenja, navijestiti im Božju ljubav i dobrotu te, ako treba, sve podnosići sa željom da ustrajemo i s Kristom kralujemo.

Zaustave se podaleko i zavape

Uvijeme Isusovog života znala su se pravila ponašanja i njih se slijepo držalo. Gubavci su preventivno bili izolirani iz društva. Nisu smjeli prilaziti blizu drugim ljudima, a one koji su im dolazili u susret trebali su vikom obavještavati da su bolesni. Zato ova desetorica čine ono što je propisano. Isusa mole za pomoć, ali na pristojnoj udaljenosti. Isus im pomaže, a u čudu koje se opisuje prepoznajemo tri stupnja. Ponajprije prepoznajemo vjeru da Isus može učiniti ono što od njega tražimo. Ta vjera se očituje u molitvi koju gubavci upućuju Isusu.

Idite, pokažite se svećenicima

Drugi stupanj je povjerenje u Isusovu riječ. „Dok su išli“, piše evanđelist, „očistiše se“. Gubavci nisu ozdravili pred Isusom. Nisu čudo doživjeli istoga trena. Imali su povjerenja da će se dogoditi ono što im je rečeno. Vrijedi uočiti njihovu vjeru. Premda još uvijek bolesni, otišli su svećenicima po potvrdu da su zdravi. Upravo im je ta vjera pomogla da putem ozdrave.

Izlječenog čovjeka je u društvo vraćala svećenička potvrda kojom se dokazivalo da je bolesnik ozdravio. Isus naređuje gubavcima da učine ono što je propisano u Zakonu.

Jedan od njih, vrati se slaveći Boga u sav glas

Treći stupanj je onaj u kojemu su se do tada složni gubavci razišli. Devotorica su svoje ozdravljenje doživjeli kao prigodu da nastave stare živote i otišli su izvršiti zakonsku odredbu. Otišli su do svećenika zatražiti potvrde o ozdravljenju koje su im jamčile mogućnost ponovnog života među ljudima. Deseti je naprotiv u svom ozdravljenju prepoznao prigodu da započne novi život. Shvatio je da mu je novi život darovan kako bi dao slavu Bogu. I on to čini. Slavi Boga u sav glas.

To je kršćanska dimenzija. Devetorica i dalje slijede propise i drže se normi. Čine ono što treba činiti. Deseti pak shvaća da je Isus onaj koji spašava i vraća se njemu, shvaća da je Duh važniji od propisa i da treba postupiti po nadahnuću. Ne odlazi po dokument kojim će nešto dokazati, nego se vraća slaveći Boga.

Tvoja te vjera spasila

Svatko od nas se nalazi u istoj situaciji kao i gubavci. No pitanje je do kojega stupnja stižemo i kako se na kojemu stupnju ponašamo. Ako ne molimo, nećemo čuti Isusovo obećanje. Ako nemamo povjerenja, nećemo ozdraviti. A ozdravljeni možemo doživjeti obraćenje i započeti novi život, jednako kao što možemo prokockati milost i vratiti se starome životu.

Za razliku od devetorice, koji su dobili samo tjelesno ozdravljenje, deseti je čuo spasonosne riječi o vjeri koja ga je spasila. Vjera ga nije samo ozdravila, vjera ga je spasila. Razlika između onih koji zadovoljavaju formu i onih koji su otvoreni Duhu Svetome jest upravo u toj činjenici. Oni koji srcem vjeruju i u životu, puni nade, djelotvorno ljube, doživljavaju spasenje pa ma kako im izgledao težak život na ovome svijetu.

Bijaše Samarijanac

Tuđinac koji se vratio Isusu nije bio opterećen zakonima i propisima koje su članovi Izabranog naroda slijepo izvršavali. Samarijanac je znao da je važniji Bog koji ga je spasio od Zakona. Zato se vratio. Izabrao je važnije i vrijednije. Ostala devetorica su se držali pravila i običaja.

Još od Abrahamova poziva Bog od nas traži da se odričemo lažne sigurnosti koju nam pruža ustaljeni ritam i da neprestano izlazimo iznad svojih okvira. Isus nas uči da ni u jednom trenutku ne pomislimo da smo na cilju, nego da budemo svakodnevno savršeniji.

Naša je domovina na nebesima. Ovdje na zemlji smo putujuća Crkva. A na svakom putu je potrebno pažljivo promatrati što se događa okolo i reagirati na ono što na putu susretnemo. Onaj tko dopusti da ga se zavara kako se može opustiti pa prestati bdjeti i moliti, doživjet će nesreću na putu. A oni koji svakodnevno započinju novi dan kao novo iskustvo u približavanju Bogu, čut će Isusove riječi: „Vjera te tvoja spasila.“

Služba riječi 285/16

**Čovjek bez vjere je kao putnik bez cilja,
kao onaj koji pita, a nema odgovora,
kao onaj koji se bori, a ostaje bez pobjede,
kao onaj koji umire bez novog života.**

Sveti Augustin

Moja vjera

kateheze za vjersku poduku odraslih

Na putu prema Bogu

Čovjek pred svojim životnim zadacima -

Čovjek u životu mora riješiti bezbroj zadataka. Tu su početna pitanja govora, hodanja, hranjenja, bogaćenja iskustvom preko igre; tu je škola sa svojim dugogodišnjim i važnim formiranjem; ona na neki način čovjeku stvara život i pogled na svijet. Dolaze zatim zadaci zrele dobi: biranje zvanja, zaposlenje, osnivanje obitelji, rađanje i odgoj potomstva. Uz ta gotovo osobna zanimanja tu je sudjelovanje u javnom životu: učitelj, radnik, vojnik, inženjer, liječnik, bolničarka i bezbroj drugih zadataka koje život stavlja ljudima.

Ima međutim još jedan zadatak, jedno zajedničko zanimanje, koje kao da стоји u pozadini kao neki fakultativan predmet, a to je pitanje religioznosti. Religioznost ovdje ne shvaćamo kao pripadnost jednoj od kodificiranih religija nego je to više onaj opći zadatak koji je postavljen svim ljudima, da jednom bace svoj pogled iznad sveg svog djelovanja i iznad svog životnog

puta, te se zapitaju „Odakle dolazim, i kamo idem?“ - Nije dobro ignorirati tu dimenziju čovjekova duha. Ona je prisutna, i ona je od tolikog značenja. Ne samo da je ona tu, nego je ona i dokaz, da s fizičkim radom čovjeka, s njegovim uspjesima i neuspjesima, s ispunjenjem bioloških zadataka i političkih zauzimanja, nije iscrpljen domet i potreba čovjekova duha. Čovjek kao da upravo teži za tim, da se bavi metafizikom svoga života. Ako bismo sve ono što je čovjek u životu ostvario nazvali „fizikom - prirodom“, onda bi se ova pitanja mogla nazvati „nadfizikom“ ili što je isto „metafizikom“. Rekli smo i ponavljamo, da je ta sklonost metafizici, te izvođenje i rješavanje nadfizičkih zadataka, činjenica. Vidimo, i susrećemo ljudi koji su rješavanje metafizičkih zadataka uzeli čak kao životnu pa i isključivu, zadaću. No to ne znači, da se samo oni imaju tim baviti. Metafizička su pitanja naš zajednički problem, i ljudi dobro čine, kad se uz rješavanje svojih životnih zadataka bave rješavanjem i tih nedosjetnih pitanja.

Ovdje bismo mogli postaviti još jedno pitanje. Dokle će se čovjek baviti tim religioznim pitanjem? Imamo ih koji proriču kraj tim interesima. Međutim možemo bez straha ustvrditi, da dok se budu s

<http://saintchristophers.org/>

čovjekom ponavljala neka sudbinska poigravanja, da će se dotle čovjek baviti religioznošću. Mogli bismo to reći i puno jednostavnije: dokle god čovjek bude stajao pred zadatkom smrti, dotle će se morati baviti religioznošću. Dokle će to trajati, mislim, da je svima jasno. Baš radi toga je religioznost, iako je dosta često na rubu zanimanja mnogih, temeljni faktor u životu čovjeka. Radi njezine nadvremenske kvalitete ljudi stvaraju prema njoj svoje kodekse. Čini se, štoviše, da je religija i jedina kadra da bude temelj neke zajedničke etike i kodeksa. Njezina dakle važnost nadilazi ovozemne interese, ali od nje prima svoj smisao i ovozemni život.

Religioznost nas mora dovesti k Bogu

Zanimanje za religioznost, njeno doživljavanje i opravdanje ljudi su uvihek vezali uz osobnog Boga. Religioznost nije samo osjećaj. Ona je stav koji ima svoj objekt osobno biće. Predmet naše vjere jest osobni Bog. To je veliko ime, iako ga neki uporno pišu malim slovom. Religiozna pitanja su visokoludska pitanja. Ekomska podjela

svijeta nije ni izdaleka toliko značajna kao što je podjela na one koji vjeruju i na one koji ne vjeruju. „In God we trust - Mi vjerujemo u Boga“ piše na američkoj valuti. Kao nekoć, i danas se vode religiozni ratovi. Ljudi se ne slažu u tome tko je Bog, i odatle razdor. Tako nas pojava religioznosti nužno upućuje na Boga, kao svoj objekt. - A tko je taj Bog? Veliko je to pitanje, i odgovor nije jednostavan. Bog je svakako iznad svih naših ljudskih svađa, i on je onaj koji je već toliko puta pokazao, da ne želi, da mi uporno dokazujemo kako on jest onima, koje mi smatramo nevjernicima. A isto tako taj Bog ipak ne dozvoljava našim idejnim protivnicima da nas samo tako istrijebe što s njima ne štujemo njihova boga. Pravi Bog čeka da svi dođemo do spoznanja istine; on okljeva da izvede na čistac raspravu o sebi. Njemu nije nikad kasno izmijeniti rezultate koji su za njega ionako samo privremeni.

No ipak, Bog nas uporno zove, čuvajući našu slobodu. On je čak zakoraknuo u našu povijest kao jedan od nas. Metafizika čovjekova života dolazi do osobitog značenja u pitanju religije koju je on sam ustanovio, u kršćanstvu.

Razgovor s Bogom

Još bi nam preostalo u ovoj pouci da pogledamo na kojem području naših moći moramo voditi dijalog s Bogom i o Bogu. Zadaća nam je isključiti područje sjetila jer ona zahvaćaju samo zamjetljive stvari. Bog spada u nadosjetnu stvarnost, u metafiziku. Za dijalog s Bogom i o Bogu trebaju nam metafizička ticala. To su naš razum i volja. Oni koji nisu našli pravi put prema Bogu ne mogu Ga niti naći. Otud toliki prigovori: Tko je Boga vidio? ili čuo? Boga se doduše može „vidjeti“ i „čuti“, ali ne ovim očima i ovim ušima. Njega vidjeti znači spoznati ga, i čuti ga, znači razumjeti njegove poruke.

Bog je duh. I tražiti nam ga je očima duše. Kod tog traženja Boga začinje se i odvija u nama složeni postupak spoznajne naravi. Mi sami moramo stvoriti svoju sliku o Bogu, moramo je pročistiti i obogatiti. To je posao ne jednoga dana, ne jedne kateheze, nego čitava života i dugih razmišljanja. Bog nadilazi naša shvaćanja.

To je ono što smo htjeli naglasiti, da moramo prema Bogu krenuti pravim putem; da nam je dijalog s njime i o njemu voditi na istoj valnoj dužini na kojoj on živi i djeluje, a to je misao. Ako smo našli pravi put k njemu, tada ćemo ga ne samo naći, nego će nam se on otkriti u svom bogatstvu.

Nastojali smo u ovoj katehezi upozoriti na religiozne potrebe čovjeka; na njegove metafizičke zadatke, koje mora riješiti uz svoje dnevne obveze. Religiozni interes čovjekov je očit. Čovjek je religiozno biće. Nije mu dosta da ga se odgaja bez te dimenzije. Ako se to ipak silom provodi, čovjeka se lišava nečega što je za nj bitno. Nadalje, ta religiozna orientacija ima svoj predmet kao svoj smisao i kao svoje opravdanje, a to je osobni Bog. Realnost tog bića i potom opravdanju religioznosti posvećene su ove pouke.

Mi tražimo Boga i naša su traganja opravdana njegovom realnošću. Još smo jedno važno pitanje željeli naglasiti tijekom pouke, da je od presudne važnosti krenuti prema Bogu pravim putem. Nije dovoljno da ga tražimo bilo gdje. Moramo ga tražiti iskrena srca i tamo gdje ga možemo naći. Apostoli su u uskrsno jutro tražili Isusa, ali su „tražili Živoga među mrtvima“ (Lk 24, 6). Boga treba tražiti očima duše, umom, i to u svijetu spoznaje, a ne na području sjetila.

Mali vjeronaučni leksikon

Jona prorok

Jona, hebrejski, יֹנָה , *Jonah, Golub*; arapski, جوناس Junus ili جونا Junaa; grčki, Ἰωάνης Iōāns; latinski *Ionas*, starozavjetni prorok iz osmog stoljeća prije Krista. Sin Amitajev iz Get-Heferu, danas Maš'had u Izraelu (2 Kr 14,25). Prema predaji majka mu je bila udovica u Serfati Sidonskoj koja je ugostila proroka Iliju te je dobila blagoslov da ne bi ponestalo brašna i ulja za vrijeme suše. On je dječak kojega je Ilija uskrisio prema 1 Kr 17,23. U odrasloj dobi postao je prorok.

Jonina knjiga je peta, od knjiga Dvanaestorice malih proraka. Nastala je oko 400. godine prije Krista. Njezina je posebnost što ne donosi proročke izreke, nego na pomalo šaljiv način iznosi poučnu priču o proroku koji nije htio slušati Boga.

Od Boga je dobio zapovijed da iz ruralne Judeje ide u velegrad Ninivu, čijim će stanovnicima navijestiti osudu i propast ako se ne obrate. Jona nije želio u Ninivu i pokušao je brodom iz Jafe pobjeći u Taršiš. Zbog njegove odluke, Bog je podigao oluju na moru. Jona je putnicima i mornarima priznao da je oluja zbog njega. Žrtvovali su ga moru, da bi se spasili. Jona se nije utopio. Bog je poslao ribu koja ga je zadržala u ustima. Kad se našao u opasnosti, Jona se okrenuo molitvi i pokajanju. Prihvatio je obnovljenu Božju zapovijed da ide u Ninivu. Po Božjoj zapovijedi, riba ga je nakon tri dana i tri noći ga pustila na obalu. Jona je otišao u Ninivu čiji su se stanovnici i kralj pokajali, a Bog im je oprostio i nije uništio grad.

Jahve više puta umiruje prorokov gnjev i zorno mu pokazuje da je vjerska istina, koju teoretski poznaje, Jahvina prakticirana stvarnost, također i spram pogana.

Pisac Jonine knjige pokazuje da je Jahve je milostivi i milosrdni Bog (Jn 4,2), ali da njegovo milosrđe nije pridržano samo Izabranom narodu, nego da se širi i među pogane. i navješće sveopću spasenjsku Božju volju.

U Novome zavjetu, Jona i njegovo spasenje iz utrobe ribe slika je Isusova uskrsnuća, Jonin znak.

Hrvatska marijanska svetišta

Gospa od Velog Sela - otok Vis

Velo Selo ili Podselje je nekada bilo centar otoka Visa. Neke predaje govore da je područje od Galije preko Podselja prema Humu bilo gusto naseljeno. Jedna priča kaže da se, kada se vol pekao na Galiji, u Podmirju to nije znalo iako je udaljenost veoma mala. Povjesno stradanje Velog Sela počelo je u drugoj polovici 15. stoljeća.

U međusobnom sukobu Venecije, koja je imala vlast nad otokom i napuljsko-aragonskog kralja Feranta 1483. godine stradala su naselja Velo Selo, Luka i Kut (u Viškoj luci). Stanovništvo Velog Sela posakrivalo se u šumu i špilje, najviše u špilju il Forte, a sklonili su i sliku Majke Božje. Aragonski vojnici spalili su Velo Selo, a prema nekim zapisima stradalo je i dosta ljudi. O utjecaju Majke Božje postoji

legenda da je svojom moći poslala mušicu na Aragonce i tako djelomično uspjela spasiti selo. Postoji i narodna pjesma koja je zabilježila propast Velog Sela. U njoj tri dana prije neprijateljskog napada pijetao pjeva s vrha crkve:

Kukuriku, Velo Selo
Do tri dana neveselo,
Doć' će Turci Katalani
Ostat ćemo svi poklani.

Poslije stradanja stanovnici uglavnom sele u Višku luku jer zaštite u unutrašnjosti otoka više nije bilo. Kako vremenom jača štovanje Gospe ilustrira priča o ribolovu. Naime, sedam godina u moru oko otoka Visa nije bilo srdele - hraniteljice naroda. Nakon sedmogodišnjeg razdoblja opet se počelo obilato loviti, što narod pripisuje njenim zaslugama. Crkvi je zavjetno darovana srdela od srebra kao znak ribarske i viške zahvalnosti. U crkvi Gospe od Velog Sela postoji slika broda u oluji koju su darovala braća Teodoro i Rudolfo

Puhalović (zvani Rakovi). Oni su doživjeli tešku oluju pored Senja sa svojim brodom "Sv. Frančesko" te su se, moleći Gospu od Velog Sela, uspjeli spasiti. Zanimljivo je i da je štovanje Vele Gospe od svih srednjodalmatinskih otoka bilo na Visu. Tako su nekad Bračani i Hvarani po zavjet dolazili na Vis. Prema legendi, kad se planirala graditi crkva, Gospinu sliku su stavili na planirano mjesto, ali su je dan poslije našli premještenu što je objašnjeno kao njena želja da se sagradi baš tu. Danas je Gospino svetište jako posjećeno za blagdan Vele Gospe koja se slavi 15. kolovoza (Uznesenje Blažene Djevice Marije) tzv. Voćnica (zapovjedni blagdan).

Priča vezana u dogradnju crkve 1920. godine kaže da su ljudi iz uvale Srebrna nosili kamenje za dogradnju crkve i gradnju zvonika. Kamenje su prenosili na

magarcima. U temelje zvonika ljudi su stavljali zlatnike za sreću. U to vrijeme župnik je bio Bračanin don Petar Rudan.

Crkva Svete Marije i Margarite datira iz 14. stoljeća, a nadograđena je u 15. stoljeću. Crkva je posvećena sv. Mariji te se još naziva "Gospa Velog sela". Uz nju se prostiralo najveće viško naselje, dok ga 1483. godine nisu srušili i opljačkali vojnici napuljsko-aragonskog kralja Feranta. Ova je crkva nacionalno svetište pa Višani do nje hodočaste za blagdana Vele Gospe. Tada svi koji idu na svetu Misu bosonogi pješače nekoliko kilometara za pokoru do crkve Gospe od Velog Sela. <https://camino.h>

<https://camino.hr>

NAŠI POKOJNI

ZDENKO BOGDAN,

MUP sjedište, Marinci, 13. listopada 1991.

ANTUN HABAN,

MUP sjedište, Marinci, 13. listopada 1991.

ADAM PAVIČIĆ,

PU brodsko - posavska, Vukovar, 13. listopada 1991.

NENAD REŽIĆ,

MUP sjedište, Marinci, 13. listopada 1991.

TOMISLAV VINKOVIĆ,

PU brodsko - posavska, Marinci, 13. listopada 1991.

MATO ŽIVIĆ,

PU brodsko - posavska, Marinci, 13. listopada 1991.

DARKO BRLETIĆ,

PU karlovačka, Skradnik, 14. listopada 1991.

STJEPAN DUJAK,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 14. listopada 1991.

IVAN KOZIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 14. listopada 1991.

MIROSLAV PINJUŠIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 14. listopada 1991.

ŽELJKO ČULE,

MUP sjedište, Bujavica, 15. listopada 1991.

NIKOLA IVUŠIĆ,

MUP RH, Bujavica, 15. listopada 1991.

MATE LAŠKARIN,

PU ličko - senjska, Drenov klanac, 15. listopada 1991.

ZDRAVKO ŠPOLJARIĆ,

PU ličko - senjska, Drenov klanac, 15. listopada 1991.

JURE VUJEVIĆ,

MUP sjedište, Bujavica, 15. listopada 1991.

JOSIP MAJSAN,

PU osječko - baranjska, Bilje, 16. listopada 1991.

FRANJO MAJSAN,

PU osječko - baranjska, Bilje, 16. listopada 1991.

PAVO KLEŠKOVIĆ,

PU dubrovačko - neretvanska, Zavrelje, 17. listopada 1991.

BORIVOJ MARGETIĆ,

MUP sjedište, Osijek, 17. listopada 1991.

MIROSLAV NAGLAV,

MUP sjedište, Rijeka, 17. listopada 1992.

DRAŽEN DAUTANEĆ,

PU bjelovarsko - bilogorska, Pakrac, 19. listopada 1991.

MARIO KOVACIĆ,

MUP RH, Bujavica pakrac, 19. listopada 1991.

IVAN PALAIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Gлина, 19. listopada 1991.

IVANA FRANIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, u službi, Vrgorac, 19. listopada 1991.

PU JOSIP POLJAKOVIĆ,

PU požeško - slavonska, Čaglin, 19. listopada 1992.

POČIVALI U MIRU!

Nevjera i vjera

Stari ateist, nevjernik, uputio se poznatom svećeniku s nadom da će mu ovaj riješiti neke probleme.

Nije mogao nikako povjerovati da je Isus iz Nazareta doista uskrsnuo. Tražio je da se tvrdnje o uskrsnuću dokažu...

Kad je ušao u župnu kuću gdje je svećenik stanovaao, tamo je već netko sjedio i razgovarao. Svećenik ugleda starca kako stoji u hodniku. Odmah, nasmiješivši se, potraži stolicu i ponudi mu da sjedne.

Kad je otpravio sugovornika, svećenik primi staroga gospodina. Saslušavši problem, strpljivo mu je tumačio i nakon duga razgovora, starac je napustio svoj ateizam i povjerovao, poželjevši da se vrati Božjoj riječi, sakramentima i da prihvati pouzdani zagovor Blažene Djevice Marije.

Svećenik zadovoljan, ali pomalo začuđen, upita:

- Dugo smo razgovarali, recite mi, što je u svemu bilo presudno te ste prihvatali Isusovo uskrsnuće i Božje postojanje?
- *To što ste mi donijeli stolicu da ne čekam stojeći u hodniku,* odgovori starac.